

HET GEHEIM VAN GRAVENSTEIN

Klucht in vier bedrijven

door

ANKE STEFFERS

Met dank aan Toneelvereniging Plateel uit De Meern

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HET GEHEIM VAN GRAVENSTEIN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ANKE STEFFERS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2018 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **9** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Moeder Jeanine - Krengig, bazig, maar doet alles om de goede vrede in haar gezin te bewaren.

Vader Peter - Goedzak, braaf en onderdanig aan zijn vrouw, maar als zij niet in de buurt is, wordt hij een echte Casanova, dol op de vrouwtjes, niet altijd tactisch in zijn toenadering tot het vrouwvolk.

Kokkin Sannie - Zorgzame meid, weet al lang van de spoken, praat zelfs tegen ze en is ook de enige die spook Keetje af en toe kan stoppen door haar streng toe te spreken of haar te vragen aan haar te denken, want zij moet steeds alles weer opruimen wat Keetje en Frederik verplaatsen / bevuilten.

Dochter Laurentien - Leuke, spontane meid, maar een gigantische flapuit en niet tactisch. Zegt wat ze denkt en al wil ze hier niemand pijn mee doen, het impulsieve, eerlijke in haar karakter valt niet altijd goed.

Dochter Jamilla - Kreng en oudste van de drie dochters. Niets is naar haar zin, het bed niet, het huis niet, ze is ontevreden over alles en iedereen, maar is dit altijd. In het huis voelt ze ook iets van de aanwezige spoken; ze kan het niet benoemen, maar voelt zich bekeken, begluurd en afgeluisterd. Hierdoor wordt ze paranoïde en huiverig. Bang om te slapen.

Dochter Amélie - Hoog sensitief (beetje zweverig); ervaart / voelt de aanwezige spoken, maar wordt hierover voor gek verklaard. Lieve meid, zachtaardig en sociaal (voorbeeld: Luna uit Harry Potter)

Landhuiseigenaar Jean Paul - Heeft iets arrogants, maar heeft ook iets sympathieks (het publiek moet hem niet gaan hekelen, maar wel een dubbelgevoel bij hem krijgen). Hij is goed voor zijn gasten, maar heel slecht voor de inwonende spoken. Hij weet dat ze er zijn, maar probeert ze al jaren weg te jagen. Meerdere malen in het stuk zegt hij dat hij toch ook niet kan helpen dat hij een zoon van zijn vader is.

Tuinvrouw Mina - Pittig ding, recht door zee, goudeerlijk, zegt waarop het staat, 't zal haar aan d'r reet roesten wat anderen van haar vinden en zeggen. Maar stille wateren hebben diepe gronden; Mina

droomt van een heel andere baan en is veel intelligenter dan iedereen denkt.

Kamermeisje Keetje (spook) - Het doel van Keetje is elke huurder zo snel mogelijk gillend het landhuis uit te krijgen. Het landhuis is van haar, van butler Frederik en van de oud-bewoonster Sarah die op onverklaarbare wijze jaren geleden verdween. Keetje is ervan overtuigd dat de opa van Jean-Paul haar heeft laten verdwijnen. Zij wil wraak.

Butler Frederik (spook) - Is een beetje het sloofje van Keetje. Doet wat zij zegt en hem opdraagt, durft niet goed tegen haar in te gaan. Maar blijft met haar strijden om Jean-Paul te verjagen, omdat hij ook erg op Sarah gesteld was.

DUBBELE LAAG:

Het toneelstuk heeft een dubbele laag. Er waren namelijk spoken / geesten door het huis. Maar dit zijn wel gewoon spelers. Het publiek gaat precies zien wat deze geesten uithalen. De spelers zien dit juist niet (ze horen af en toe wel wat, want als er bijvoorbeeld iets valt – met hulp van een spook – valt het ook echt). Hele gesprekken worden gevoerd met de insteek van twee gesprekken. De spoken reageren geregeld op wat de familieleden zeggen, maar de familieleden reageren helemaal niet op hen (soms wel per ongeluk, want dat geeft komische situaties)

EERSTE BEDRIJF

(Sannie zit aan tafel. Ze rolt servetten en stopt deze in een servetring. Ook poetst zij het bestek. Jean Paul komt binnenlopen met een dienblad waarop glazen staan)

JEAN PAUL: Sannie, moet je zien! *(houdt glas omhoog)* Allemaal strepen. Hoe vaak moet ik nog zeggen dat glazen niet in de vaatwasser kunnen?

SANNIE: Net zo vaak als ik gezegd heb dat er een nieuwe afwasmachine moet komen. Mag ook best een mooie Italiaanse man zijn, hoor. *(droomt beetje weg)* Dan zal ik spoelen en dan mag hij wassen.

JEAN PAUL: En doe nou voorzichtig met dat tafellaken. Anders kun je dat ook weer opnieuw wassen en strijken.

SANNIE: D'r ligt een plasticje op. Die kan veel hebben.

JEAN PAUL: Sannie, ze komen bijna. Hoe kun jij er zo rustig bij zitten?

SANNIE: Het is vast weer zo'n rijkeluisgezinnetje. Die zijn heus niet op tijd. Moederlief moet eerst nog langs de pedicure, dochterlief moet die nieuwe pumps gaan aanschaffen in de PC Hoofdstraat en de jongste dochter loopt maar rondjes en rondjes door haar inloopkast, dubbend of ze nu drie of vier koffers moet vullen voor haar weekendje weg.

JEAN PAUL: Vooroordelen, altijd weer die vooroordelen.

SANNIE: Zei jij niet dat mevrouw Nieuwenhuizen klonk als de opperheks uit *The Witches* in slechte doen?

JEAN PAUL: Dat is gebaseerd op een stem. Een stem is feitelijk, bestaand.

SANNIE: Ik weet zeker dat je haar voor je ziet als een vrouw met lang grijs sluikend haar, met een grote pukkel op haar neus en haren op haar kin.

JEAN PAUL: Eh... als je nou maar opschiet. Ik zet de glazen weer in de keuken. Pak ze zo nog even aan, ok?

SANNIE: Jean Paul, de hoeveelste gasten zijn dit inmiddels die verblijven in het landhuis? Dat gaat lukken!

JEAN PAUL: En als je Mina ziet, stuur haar even de tuin in. Ze is een stukje van de heg achterin het landgoed vergeten te snoeien. Het ziet er niet uit.

SANNIE: Tuurlijk Jean Paul. Komt goed... *(Jean Paul snel en met zenuwachtig loopje af naar links. Sannie staat ook op)* Ik zal Mina gelijk wel even opzoeken. Zo dadelijk staat hij met zijn verrekijsker

voor het raam op zolder om zich weer dood te ergeren aan dat uitstekende stukje heg. *(Sannie gaat af via achterste deur. Direct komen Keetje en Frederik op. Zij komen door de rechterdeur op (deze deur wordt door iemand anders opengedaan)*

FREDERIK: Voorzichtig hoor, Keetje. Jean Paul is al zo bloednerveus.

KEETJE: Dat is hij altijd. Of er nu wel of geen gasten komen. Zenuwenglijer.

FREDERIK: En niet stuk maken, hè! Het is het lievelingsschilderij van mevrouw De Graaf.

KEETJE: Frederik, hoe vaak hebben we dat schilderij niet al van zijn plek gehaald en met alle voorzichtigheid op de grond gezet?

FREDERIK: Als je maar voorzichtig doet.

KEETJE: Weet je wat, Frederik. Dan doe jij het.

FREDERIK: Ik?

KEETJE: Ja joh, doe eens rebels. Stap eens buiten de kaders.

FREDERIK: Maar ik...

KEETJE: Moet ik je een tik verkopen?

FREDERIK: Goed, ik kan dit. Ik doe dit... *(Frederik loopt heel twijfelend richting het schilderij op de achterwand)*

KEETJE: En schiet een beetje op. We hebben nog meer te doen.

FREDERIK: Oh ja? Wat dan?

KEETJE: We moeten nog pissebedden verzamelen.

FREDERIK: Keetje, zou je alsjeblieft wel even willen wachten met die beestjes onder een kussen te leggen? Als er een hele aardige dame bij is, wil ik niet dat je die zo laat schrikken.

KEETJE: Frederik, dat doe ik toch altijd? Ik pak alleen de onsympathieken, de arroganten, de leugenaars. Nou hup, dat schilderij moet van die wand af.

FREDERIK: Goed, ja, ga ik echt doen. Nu. *(Jean Paul komt op vanaf links. Frederik drukt zich tegen de achterwand aan. Keetje blijft gewoon staan)*

JEAN PAUL: Waar is Sannie nu weer? Oh, nog niks is er klaar... *(stamppt weer af via links)*

KEETJE: Je blijft dat doen, hè?

FREDERIK: *(geïrriteerd)* Wat?

KEETJE: Wegkruipen als hij binnenkomt. Sinds we dood zijn, kunnen ze ons al niet meer zien.

FREDERIK: Weet ik. Maar ik was gewoon even bezig met het schilderij.

KEETJE: Ja, vast. (*Frederik staat bij het schilderij en pakt het vast of het van zeer breekbaar glas is*) Goed zo, grote jongen. En nu voorzichtig op de grond zetten. Tegen de muur aan.

FREDERIK: Ja, doe ik, doe ik al. Rustig maar. (*met trillende handen en uiterst voorzichtig zet Frederik het schilderij op de grond*)

KEETJE: (*klapt*) Goed zo! Ik ben trots op je.

FREDERIK: Pff, ik heb het gedaan. Ik heb het gewoon gedaan.

KEETJE: Al sta je te beven als een rietje, het is je inderdaad gelukt.

FREDERIK: Mag ik nu weer terug naar mijn kamer?

KEETJE: Jongen, je bent vrij om te gaan en te staan waar je wil. Al ga je ín de muur zitten. Of bovenop de kroonluchter. Je bent niemand tot last.

FREDERIK: Ik ga wel even naar buiten. Frisse neus halen.

KEETJE: Ja, snuif jij die frisse lucht maar tot diep in je longen op.

FREDERIK: Flauwerd!

KEETJE: (*lacht. Frederik af via de achterste deur - die open gedaan wordt door iemand anders - Frederik raakt de deur niet aan*) Het zal mij benieuwen hoe lang het duurt voor de nieuwe gasten zich gillend uit de voeten maken... (*af via rechterdeur - deur wordt weer door iemand achter de schermen opengedaan. Sannie weer op door achterste deur. Ze wordt gevolgd door Mina*)

MINA: Kan die eikel dat niet zelf aan me doorgeven?

SANNIE: Sst, straks hoort hij je.

MINA: Ik ben voor de duvel niet bang. Ik zal met die heggenschaar zijn haar eens even een knipbeurtje geven.

SANNIE: Het is vast maar een minuutje werk.

MINA: 't Is toch van de zotten. Hij heb het over een stukkie heg van drie bij drie centimeter. Een kniesoor die daardoor omvalt.

SANNIE: 'Daarover valt'.

MINA: Huh?

SANNIE: Dat is de uitdrukking...

MINA: Ja ja ja.

SANNIE: Je weet hoe hij is.

MINA: Nou, hij doet 't maar lekker zelf. Ik ben net naar het tuincentrum geweest en heb een flinke partij Ridderspoor gekocht. Die ga ik zo eerst planten.

SANNIE: (*bozig*) Mina!

MINA: Voor mevrouw De Graaf. Die was daar zot op.

SANNIE: 'Verzot'!

MINA: Huh?

SANNIE: Niet belangrijk... Je weet wat Jean Paul van Ridderspoor vindt.

MINA: 't Is goed met hem. Die bloemen horen nou eenmaal in de tuin thuis.

SANNIE: Hij vindt ze stinken. Als hij ze ruikt, vertrapt hij ze tot pulp.

MINA: Zegt 'ie wel, maar doet 'ie niet.

SANNIE: Wat ben je toch een oproerkraaier.

MINA: (*geniet ervan*) Leuk hè?

SANNIE: Zet je ze wel een beetje achteraf?

MINA: 't Maakt niet uit waar ik ze zet. Hij controleert mij dagelijks door een ronde te doen langs elk plantje en bloemetje. Hij kijkt soms zelfs tussen de grassprietten of er geen klavertje drie tussen zit...

SANNIE: Mina, jij maakt de tuin tot een hof. Hij maakt er het Hof van Eden van.

MINA: Ja, hij heb er wel kijk op. Misschien is 't ie toch homo.

SANNIE: Ha ha, je blijft dat zeggen, hè?

MINA: Hij praat soms met de bloemetjes of 'ie een tik van de molen heb gehad... Is er nog koffie?

SANNIE: Ga jij nou eerst die tuin nog even in. Helemaal achteraan zit dat stukje niet afgeknipte heg. En volgens mij zag ik ook nog wat dode bloemetjes in de potten op het bordes.

MINA: Je gaat nou al net zo klinken als Jean Paul.

SANNIE: Zolang het bij klinken blijft...

MINA: (*tijdens het afgaan*) Ik kan de koffie weer op mijn buik schrijven.

SANNIE: Als de gasten er zijn, krijg jij je bakje koffie. Oh en wil je straks nog even een krop sla steken? Die maak ik vanavond klaar voor bij het diner.

MINA: Heb je Frederik en Keetje ook al toegesproken?

SANNIE: Eerst even afwachten wat voor gasten we krijgen. Als ze echt heel erg zijn, mogen ze hun gang gaan.

MINA: Ha ha, je begint het al steeds beter te begrijpen, San! (*af door achterste deur. Jean Paul komt direct op door de linkerdeur. Nog steeds onrustig*)

JEAN PAUL: Sannie, waar was je nu? (*ziet schilderij op de grond*) Wat doet dat schilderij nou weer op de grond?

SANNIE: Die staat daar gewoon even te staan. Zoals bijna elk weekend als er gasten komen.

JEAN PAUL: Hij hoort niet op de grond, Sannie. Hij moet aan de muur.

SANNIE: Om zo dadelijk als we allebei de kamer uit zijn weer op de grond te staan. Ik blijf niet bezig.

JEAN PAUL: Sannie, werk nu even mee. Zelfs de overloop hangt nog vol met was.

SANNIE: 't Is nog niet droog.

JEAN PAUL: De kamers van de gasten komen uit op de overloop. Die was kan daar echt niet blijven hangen.

SANNIE: En het kan niet in de tuin, in de kelder gaat het muf ruiken en een droger wil je niet aanschaffen. Waar moet het heen?

JEAN PAUL: Naar jouw slaapkamer...

SANNIE: Het zijn tafellakens en beddengoed. Dat past niet in mijn kamertje.

JEAN PAUL: Denk toch even mee, Sannie. *(de bel gaat)* Oh nee, daar zijn ze al. Daar zijn ze al.

SANNIE: Het kan ook de slager zijn.

JEAN PAUL: Hang dat schilderij op, haal je plasticje weg, weg met dat bestek en met die servetringen. En zorg dat het wasgoed van de overloop verdwijnt.

SANNIE: *(zwaait met haar handen)* Huup huup huup, Baratruuk. Was, verdwijnt!

JEAN PAUL: Maak nu geen flauwe geintjes. Haast je! *(af door de deur rechts)*

SANNIE: Tjonge jonge, wat maakt 'ie zich weer druk. *(staat rustig op, hangt het schilderij op – in de rondte roepend)* Afblijven, hè! *(legt de servetringen en het bestek op een dienblad, plasticje rolt ze op en met alles af door de deur links. De rechterdeur gaat open. Jean Paul komt op met Laurentien, Jamilla en Amélie. Amélie draagt een koffer)*

JEAN PAUL: Welkom welkom welkom op landgoed Gravenstein. Wij hopen het verblijf naar jullie zin te maken.

LAURENTIEN: *(kijkt rond en geniet)* Dank u wel. Wat een tof landhuis is dit, zeg. En die grote tuin. Dit wordt een heerlijk weekend, meiden.

JAMILLA: Hoe kan het voor mij nu een lekker weekend worden zonder Gérard?

LAURENTIEN: Het is maar een paar dagen, Jamilla. Je kunt zondagavond weer naar Gerard toe.

JAMILLA: Hij is de man met wie ik de rest van mijn leven wil doorbrengen, hij wordt jullie zwager en paps en mams schoonzoon en toch bepaalt mams dat hij niet mee mag op familieweekend.

AMÉLIE: *(staat bij het schilderij)* Wat een prachtig schilderij is dit. Dat kleurgebruik, die details. Het is vast het grootste bezit hier in huis.

JEAN PAUL: Het hangt er al een flink aantal jaren. Ik weet niet precies wat de waarde is.

AMÉLIE: Bezit hoeft geen geldelijke waarde te hebben, het vóelt aan als een kostbaar bezit.

JEAN PAUL: We zijn er inderdaad erg zuinig op.

LAURENTIEN: Ik ga wel even kijken of pap niet onder alle koffers bezwijkt.

JAMILLA: Mams is er bij. Die zorgt er echt wel voor dat geen koffer de verkeerde grond raakt.

LAURENTIEN: Ik had best mijn eigen tas kunnen sjouwen. Maar mam hield me tegen.

JAMILLA: We hadden gewoon Gérard mee moeten nemen. Die is zo galant. Al had hij zes keer moeten lopen, hij had alle koffers op de kamers van de desbetreffende persoon gebracht.

AMÉLIE: Vader heeft last van zijn rug.

LAURENTIEN: Dat zegt 'ie alleen maar, zodat hij niet met mam hoeft te...

JAMILLA: (*onderbreekt Laurentien*) Neem dat woord niet in je mond. Daar word ik helemaal onpasselijk van.

LAURENTIEN: Hoe denk je dat jij gemaakt bent?

JAMILLA: Over dat soort details spreken we niet.

LAURENTIEN: Al denk ik nog steeds dat ze jou op straat vonden. Moederziel alleen, verlaten. Dat was voor hen als een pareltje in een oester.

JAMILLA: Jij begrijpt mams gewoon niet...

LAURENTIEN: En jij pap niet...

AMÉLIE: We hadden best onze eigen koffer kunnen meenemen. Zoals ik...

JAMILLA: Ja, jij...

JEAN PAUL: Kan ik jullie verblijden met een drankje in deze ontvangstruimte? Of willen jullie eerst naar jullie kamers?

JAMILLA: Ik heb anderhalf uur in de auto gezeten. Ik moet me echt opfrissen.

AMÉLIE: Kunnen we het drankje ook in de tuin gebruiken?

LAURENTIEN: Ja, dat wil ik ook!

JEAN PAUL: Maar natuurlijk. Ik zal u eerst even uw kamer wijzen, dan zal ik daarna een mooi plekje in de tuin voor jullie zoeken. (*door de rechterdeur die nog steeds openstaat, strompelt Peter naar binnen. Hij heeft de nodige koffers en tassen vast. Direct na hem komt Jeanine binnen*)

JEANINE: Man, doe toch voorzichtig? Je slaat bijna de verf van de deurposten met je gehannes.

PETER: Ik doe mijn best, Jeanine. Het zijn er nogal veel.

JEANINE: Had dan een paar keer extra gelopen. Jij wilde alles in één keer meenemen.

LAURENTIEN: Pap, laat me iets van je overnemen.

JEANINE: Hij moet gewoon niet zo eigenwijs zijn. *(Peter zet alle koffers in één klap op de grond. Leunt met zijn handen op zijn knieën en puft even uit)* Kijk nou uit! Er zitten breekbare spullen in.

JAMILLA: Paps, ik wil me oprispen. Til je mijn koffer even mee naar mijn kamer?

JEAN PAUL: Laat mij maar!

PETER: *(recht zijn rug)* Ik doe het wel, beste man. Ik ben nu toch bezig.

JEAN PAUL: Service van het landhuis. Welke is de uwe, mevrouw Nieuwenhuizen? *(Jamilla wijst een koffer aan. Jean Paul pakt deze op. Jamilla wijst nog een koffer aan. Jean Paul pakt deze ook op. Jamilla wijst er nog één en nog één aan)* Even voor de zekerheid, jullie blijven alleen het weekend toch?

PETER: Vrouwen, hè!

AMÉLIE: *(houdt haar koffer omhoog)* Kijk mij er niet op aan.

LAURENTIEN: *(houdt haar tas ook omhoog)* En mij ook niet.

JEAN PAUL: Is er nog iemand die ik naar zijn of haar kamer kan begeleiden?

JEANINE: Ik wil mijn kamer zien, dus ja.

PETER: Dan loop ik toch maar mee. Want nog drie koffers erbij nemen, is bijna een onmogelijke zaak.

LAURENTIEN: Laat maar, Pap. Ik loop wel even mee.

JEAN PAUL: Volgt u mij maar. *(sjouwend met de vier koffers van Jamilla en af naar rechts, samen met Jamilla, Jeanine en Laurentien. Direct ploft Peter op de stoel naast de tafel neer)*

AMÉLIE: Het is mooi hier, hè?

PETER: Als Studio Sport maar op mag.

AMÉLIE: 't Zal mij benieuwen of je dat voor elkaar krijgt bij moeder.

PETER: Ik heb nog wel iets te zeggen.

AMÉLIE: Iets? Een heel klein beetje iets, ja. Vader, zeg toch eens tegen moeder dat je haar slaaf niet bent.

PETER: Ik heb Ja gezegd. Ik ben akkoord gegaan met de plichten die de wet aan de huwelijkse staat verbindt.

AMÉLIE: Maar je hoeft je niet te laten vertellen wat je doen moet. Je hebt toch ook een eigen wil, een mening?

PETER: Als ik doe wat zij zegt, is het nog wel met haar uit te houden.

AMÉLIE: Ik vind het niet normaal.

PETER: Weet ik, lief. Maar pieker je lieve hoofdje er maar niet stuk op. *(wrijft in zijn handen)* Zo, ik zou wel een biertje lusten.

AMÉLIE: Dan bestel je dat zo toch gewoon.

PETER: Het is nog geen 5 uur...

AMÉLIE: We zijn een weekend weg. We mogen allemaal genieten.

PETER: Als je moeder het ziet... *(Sannie komt op door de achterste deur. Ze heeft een wasmand vol was. Ze schrikt van Amélie en Peter)*

SANNIE: Oh sorry...

AMÉLIE: Hoezo sorry?

SANNIE: Ik loop met wasgoed...

AMÉLIE: Wassen hoort erbij.

PETER: Dat stoort ons niet, wijffie. Óns niet... *(staat op)* De naam is Peter Nieuwenhuizen. En wie bent u, schone dame?

SANNIE: *(zet wasmand neer en steekt haar hand uit, waarop Peter een kus geeft)* Sannie...

PETER: Sannie? Wat een speelse, prettige naam.

AMÉLIE: Kunnen we bij u misschien wat te drinken bestellen en zou u ons een fijn plekje in de tuin willen wijzen?

SANNIE: Ik... eh... bent u wel ontvangen door Jean Paul?

PETER: Of 't ie zo heet, weet ik niet, maar het was een man die zijn retebest deed om ons behoorlijk te ontvangen.

AMÉLIE: Hij wijst mijn moeder en twee zussen nu even de weg naar hun kamer.

SANNIE: Ik... eh... loopt u maar mee. Dan zal ik u inderdaad een fijn plekje wijzen. Het is heerlijk weer.

AMÉLIE: Precies!

PETER: Is het misschien mogelijk dat u mijn vrouw straks een ander hoekje in de tuin wijst?

SANNIE: Eh...

AMÉLIE: Neem dat pilsje gewoon!

PETER: Je hebt ook gelijk. We gaan lekker in het zonnetje zitten met een pilsje. Doe jij ook mee, Amélie?

AMÉLIE: Ik ga dan wel voor rosé-bier.

PETER: *(staat handenwrijvend op)* Gezellig!

SANNIE: Volgt u mij maar!

PETER: Dank je wel, schone dame! *(Sannie gaat de twee voor door de achterste deur. Door dezelfde (nog open deur, die na hun opkomst dicht wordt gedaan) komen Frederik en Keetje op)*

KEETJE: Twee trutten, één lapzwans, maar wel een lieve, en twee leuke jonge meiden. Ik weet al waar de pissebedden vannacht slapen.

FREDERIK: Zo erg zijn ze toch niet?

KEETJE: Nou, die moeder is echt zo'n vreselijk kakwif. En die, hoe heet ze, Jamilla ofzo, is echt zo'n verwend kreng.

FREDERIK: Ze zijn er pas net. Heb je dat nu alweer bekeken?

KEETJE: Hallo, ik loop al ruim honderd jaar rond hier. Aan mensenkennis ontbreekt het me niet.

FREDERIK: We moeten ze niet direct verjagen. De weekenden zijn juist de leuke dagen. Dan gebeurt er tenminste wat.

KEETJE: Is het ons ooit gelukt ze binnen een dag te verjagen?

FREDERIK: Ben je die dame vergeten, met dat hoedje waarop een pauwenveer zat en dat tasje met daarin dat hondje?

KEETJE: Ha ha, dat lukte binnen twee uur. Maar wat een vreselijk mens was dat, zeg. Die hebben we heel hard aangepakt.

FREDERIK: Vond Jean Paul niet leuk...

KEETJE: Toch voel ik, Frederik, dat het dit weekend gaat lukken.

FREDERIK: Maar Keetje, je weet toch nog steeds niet precies hoe het gegaan is met mevrouw De Graaf. En of de opa van Jean Pierre echt achter haar verdwijning zat.

KEETJE: Frederik, er was helemaal niets aan de hand in de dagen voordat mevrouw De Graaf verdween. Ze is 's morgens opgestaan, heeft ontbeten, ging een rondje wandelen en vervolgens heeft niemand ooit meer iets van haar vernomen.

FREDERIK: Maar hoe weet je zo zeker dat de opa van Jean Paul haar heeft laten verdwijnen?

KEETJE: Iedereen is de dag van haar verdwijning, die nacht en de volgende dag naar haar op zoek gegaan. Berend Berendse ging gewoon door met zijn werk in de tuin. Hij draaide zijn dagelijkse rondje en vroeg geen seconde naar de zoektocht. Hij zei geen woord, zweeg in alle talen. Later bleek hij haar enige erfgenaam. En dat terwijl hij de tuinman was. Haar ombrengen leverde hem al haar bezittingen op.

FREDERIK: 't Klinkt wel een beetje verdacht, ja. Maar Jean Paul kan toch niet helpen dat zijn opa dat misschien gedaan heeft.

KEETJE: Iedereen weet dat opa Berendse haar heeft laten verdwijnen. Jean Pauls vader had het landgoed uit schande moeten verlaten. Die gierigaard, want dat was hij, deed dat niet. Jean Paul kent het verleden van zijn opa ook en slaat er nu zelfs een slaatje uit. Hij móet weg, Frederik! De familie Berendse moet gestraft worden voor haar vreselijke daad. *(Laurentien komt op door de deur rechts. Frederik kruipt de muur weer in. Keetje blijft weer staan en bekijkt Laurentien)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto